

Svanučé

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Broj 4

Srpanj - Kolovoz 2017

Hrvatsko izdanje Članci u ovom
broju uzeti su iz tekući broja
časopisa
„Svanuće“ na engleskom jeziku

*First-class postage paid at Rutherford,
NJ. Published by The Dawn Bible Students
Association, 199 Railroad Avenue, East
Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.*

Sent without cost overseas.
Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle

Almirante Brown 684, Monte
Grande C.P., 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute,
P.O. Box 402, Rosanna,
Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal
50088, Rio de Janeiro, RJ
CEP 20050-971

BRITISH ISLES: Associated
Bible Students, 102 Broad Street,
Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon,
British Columbia, V1T 8C2 Canada

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de
Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch
Bibelstudien- Vereinigung, Postfach
11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn),
199 Railroad Avenue, East Rutherford,
NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington,
#34, Serpentine Street, Richmond
Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora,
Associazione Studenti Biblici, Via
Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Uplitanje ili izolacija 2

Međunarodne Biblijske Studije

Debora i Barak 14

Poziv Gideonu 16

Jiftah se odaziva Božjem
Pozivu 18

Poziv Samsonu 21

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition

JULY / AUGUST 2017

First Issue published December 2013

Printed in USA

Uplitanje ili izolacija

***„Ne šuti, Jahve, ne budi nijem i nemoj mirovati, Bože!
Nek' znaju: ti si komu je ime JAHVE, jedini Višnji
nada svom zemljom.“ Psalam 83: 1, 18***

Opće stanje kaosa i revolucije postojalo je u raznim zemljama svijeta tijekom sedam desetljeća od kraja Drugog svjetskog rata. To stanje traje unatoč prisutnosti mirovnog mehanizma Ujedinjenih naroda koji je nastao kao izravni rezultat tog užasnog svjetskog sukoba. Danas, privid mira koji postoji u mnogim dijelovima zemlje i dalje se u velikoj mjeri održava silnim oružanim snagama od strane moćnijih naroda, a ne pravom harmonijom i dobrom voljom među narodima ili vođama.

U najnovijem primjeru, vojska Sjedinjenih Država početkom travnja intervenirala je u Siriji provođenjem raketnih udara na zračnu bazu Shayrat u toj zemlji. Zrakoplovna baza bila je navodno izvor navodnog napada kemijskim oružjem od strane sirijske vlade protiv svojih vlastitih ljudi samo nekoliko dana ranije, u kojem je poginulo gotovo devedeset osoba, a trećina njih bila su djeca. Američka akcija, od koje neki strahuju, može uvući Sjedinjene Države u drugi sukob poput onog s Irakom ili Afganistanom, koji su ovdje u većoj ili manjoj mjeri upetljani već više od petnaest godina. Istovremeno, međutim, gotovo svi osuđuju nedavni kemijski napad plinom i priznaju da se mora učiniti nešto kako bi se stalo na kraj pokolju uslijed

sirijskog građanskog rata koji bjesni više od pet godina, a prema nekim procjenama uzeo je živote gotovo 500.000 ljudi.

UPLITANJE NASUPROT IZOLACIJI

Općenito govoreći, samo ekstremne okolnosti čine da ljudi u bilo kojoj zemlji odobravaju intervenciju neke druge nacije, posebno pomoću oružane sile. Međutim, bez obzira na ove uvjete, vidjeli smo mnoge načine intervencije, osobito u posljednjih sedam desetljeća, neke djelomično uspješne i druge koji imaju katastrofalne rezultate. Za one koji poduzimaju vojne akcije poput zračnih udara ili postavljanja vojnika na tlo drugih nacija, riječ intervencija često se koristi za opravdanje njihovih djela za koje se nadaju da će dugoročno biti dobra za ljude koji su uključeni. Smatraju potrebnim da spriječe potpuni slom zakona i reda, ili da drže pod nadzorom tlačiteljske i diktatorske vođe.

Povijest Sjedinjenih Država u tom smislu, osobito u proteklih 120 godina, kretala se od poželjne izolacije i općeg nemiješanja u poslove drugih nacija u odnosu na očekivane intervencije širom svijeta, navodno radi slobode, mira i reda. U pola stoljeća prije kraja Drugog svjetskog rata, Sjedinjene Države pokušale su, iako ne često uspješno, izbjeći izravno uključivanje u sukobe drugih nacija.

U početku ulazak naše zemlje u I. i II. Svjetski rat nije čak ni razmatran, ali je u konačnici igrao važnu ulogu u njihovom ishodu. Predsjednik Woodrow Wilson je više puta obećao da SAD neće ući u Prvi svjetski rat, koji je započeo u ljeto 1914. Krajem 1916. godine, dvije i pol godine kasnije, SAD su ostale postrani, ali su pod pritiskom Velike Britanije ušle u rat, jer je došlo do

prividno bezizlaznog položaja, s obje strane na rubu međusobnog uništenja. U travnju 1917., predsjednik Wilson nevoljko je poveo Sjedinjene Države u rat, koji se završio godinu i pol dana kasnije, u studenom 1918. godine.

Slično tome, Sjedinjene Države, uglibljene Velikom depresijom iz 1930-ih, nisu htjele ući u Drugi svjetski rat. Sve se to, međutim, promijenilo 7. prosinca 1941., kada je napadnut Pearl Harbor. Iako je rat bjesnio još pet godina, Sile osovine napokon su pobijeđene prvenstveno zbog naprednih tehnoloških, znanstvenih i vojnih znanja ove zemlje.

U desetljećima od kraja Drugog svjetskog rata Sjedinjene Države su se premetnule u naciju koja je intervenirala - i često se od nje očekivalo da to učini - u sukobima mnogih naroda i narodnosti. Povijest bilježi da je ova zemlja tijekom proteklih sedam desetljeća napravila takve intervencije zasebno više od osamdeset puta, a taj broj odnosi se samo one intervencije koje su uključivale vojne operacije. Neke od njih trajale su jedan dan, dok su se druge nastavile dugi niz godina.

HOĆE LI SE BOG UPLITATI?

Kao sljedbenici Učitelja i učenici Riječi Božje, nije u našoj domeni odlučiti tko je u pravu u takvim stvarima. Nama cijela svjetska situacija pruža dokaz da čovjek, sa svim svojim tehničkim i znanstvenim spoznajama i napretkom, ne uspijeva upravljati samim sobom na način koji će osigurati mir, sigurnost i sreću za sve. Ljudska sebičnost dovela je čovjeka u situaciju iz koje se ne može izvući. Neki pokušavaju jednu metodu, a neki drugu, ali naposljetku, svi ljudski naponi neće uspjeti, a mi ćemo doživjeti vrhunac u onome što prorok

Danijel opisuje kao "vrijeme tjeskobe kakve ne bijaše otkako je ljudi."—Danijel 12: 1

Na svijetu postoje milijuni koji propovijedaju da vjeruju u Boga i u njegovu sposobnost da im pomogne. Međutim, mnogi od njih pitaju se hoće li Bog ikada zapravo učiniti nešto kako bi izravnao kaotične odnose među ljudima i narodima. Ne razumiju da je Bog obećao posredovati u ljudskim poslovima, učiniti ljudima ono što oni ne mogu učiniti za sebe. U onih koji imaju neku svijest o tome, rijetko je njihova vjera u Božju mudrost i moć da ostvari bilo kakve trajne rezultate dovoljno jaka da im omogući da u to vjeruju. Oni gledaju na svjetovnu povijest i uviđaju da se Bog u prošlosti nije miješao u uspostavljanju mira i pitaju zašto bismo trebali očekivati da to učini sada.

UPLITANJA U PROŠLOSTI

Međutim, iz biblijske povijesti saznajemo da se Bog u prošlosti uplitao u ljudske odnose. Izvanredan primjer toga bio je slučaj potopa u Noino vrijeme. Prije potopa, kako Biblija objašnjava, svijet je postao očajnički pokvaren. Maštanja ljudskih srca bila su "uvijek samo zloća." (1. Mojsijeva 6: 1-5) Božansko uplitanje u to vrijeme rezultiralo je uništenjem čitavog ljudskog roda, osim Noe i njegove obitelji. Oni su, slijedom Božjih uputa, bili sigurno vođeni kroz poplavu, te su činili jezgru novog svijeta.

Bilo je božanskog uplitanja i u drugim događajima, kada je Bog izbavio hebrejski narod iz ropstva u Egiptu. Faraon je uvidio da se nije mogao suprotstaviti Bogu Izraelovu, iako je očajnički pokušavao to učiniti, konačno izgubivši svoj život pokušavajući. Razlog za ovakvo uplitanje je očit. Židovi

su bili Božji odabrani narod, djeca Abrahamova. Bog je obećao Abrahamu da će sve obitelji na zemlji biti blagoslovljene njegovim "potomstvom". Budući da je Isus bio to istinsko potomstvo iz obećanja, bilo je potrebno da Abrahamovi potomci prežive na zemlji sve dok ne dođe Isus, Mesija. (1. Mojsijeva 22:16-18, Galaćanima 3:16) Robovanje u Egiptu moglo je u konačnici uništiti ovaj narod - stoga Božje uplitanje da ih izbavi.

Iz drevne prošlosti dolaze do nas mnogi primjeri božanskog uplitanja u ime pojedinaca. Tri su Judejca izbavljena iz užarene peći, a Danijel je spašen iz lavljih usta. (Danijel 3:1-30; 6:1-28) Međutim, Bog se nije umiješao kako bi spasio Isusa od smrti, jer je njegov plan bio da njegov jedinorođeni Sin da svoj život kao Otkupitelj i Spasitelj svijeta. (Ivan 1:14, 3:16) Tijekom svoje zemaljske službe Isus je po Božjoj moći učinio mnoga čuda, a kasnije su i apostoli izvodili čuda - privremeno se uplićući u živote onih koji su bili izliječeni.

Iako Bog nije spasio Isusa od smrti, čak i okrutne smrti na križu, snažno se umiješao tri dana kasnije, kada ga je podigao od mrtvih i uzdigao ga vlastitom desnom rukom, dajući mu božansku prirodu - besmrtnost. Božje uplitanje da podigne svoga sina od mrtvih bio je bitan dio njegova plana za spasenje čovjeka, jer iako je bilo potrebno da Isus umre kao "otkup za sve", njegova bi smrt bila uzaludna ako kasnije ne bi uskrsnuo.—Filipljanima 2:8, 9; Hebrejima 12: 2; 1. Timoteju 2:5, 6; 1. Korinćanima 15:13-20

Gore navedeni primjeri upućuju na to da je Božje uplitanje, ili u nekim slučajevima neuplitanje u ljudske odnose određeno prema ostvarivanju njegovih

različitih planova i namjera. S druge strane, to je također određeno različitim "vremenima i dobima" tijekom kojih se određeni aspekti njegovog plana trebaju ispuniti. (Danijel 2:20, 21; Djela apostolska 1:7) U svim slučajevima, međutim, djela Velikog Stvoritelja ili odgađanje takvih djela predstavljaju krajnju svrhu čovjekovog eventualnog, vječnog blagoslova.— Otkrivenje 21: 3-7; 22:1, 2

SVJETOVNO GLEDIŠTE

Od vremena rane Crkve, ni svijet ni Božji zavjetnici nisu mnogo svjedočili u pogledu izvanjskih demonstracija kako bi ukazali na to da se Gospodin miješa u poslove čovječanstva. Božji posvećeni ljudi, vjerskim pogledom, prepoznaju njegove odnose s njima putem duhovnih linija, ali im je dopušteno trpjeti i umrijeti kao i ostatku svijeta. Većinom, svjetovno gledište, uključujući i one iskrenog vjerskog uvjerenja, jest da ne moramo očekivati da će Bog ikada učiniti nešto pozitivno da pomogne čovječanstvu da izađe iz kaosa i nereda u koji ga je bacila ljudska sebičnost.

Kao rezultat, većina, čini se, misli da će svijet nastaviti s neodređenom borbom prema naprijed, uz nastojanje čovječanstva da vlada najbolje što može. Dakle, njihova nastojanja su u tome da utječu na vlade da donose bolje zakone i da na druge načine poboljšaju društveni i moralni ton društva. Odavno su odbacili ideju o Kristovom povratku i uspostavi njegovog dugo obećanog kraljevstva. Drugim riječima, ljudi svijeta, uključujući i one različitih vjerskih uvjerenja, općenito ne vjeruju da će ikada doći do božanskog uplitanja u ljudske poslove. Čovjek - oni kažu - mora pokušati puno poboljšati svoje vlastito stanje, a i stanje svog bližnjega.

DUGA TIŠINA—ALI NE ZAUVIJEK

One koji ne poznaju Božji plan kako se otkriva u Bibliji ne smije se kriviti za njihov nedostatak vjerovanja u božansko uplitanje kao rješenje svjetskih problema. Naposljetku, kao što smo primijetili, mnogo je vremena prošlo otkad su ljudi vidjeli jasno vidljiv dokaz o moćnoj snazi djelovanja našega Boga u odnosima ljudi. Gospodin to uzima u obzir kada preko Proroka Izaije kaže: "Ja dugo držim mir; Ja sam još bio, i sam se suzdržao."(Izaija 42:14) Isto tako, psalmist u našem uvodnom tekstu govori o tome kako je Bog dugo vremena šutio, zadržavajući svoj mir.

Doista, Bog je održao svoj mir i "bio je miran i uzdržan" od uplitanja u ljudske poslove na bilo kojoj vidljivoj razini. Međutim, u oba gore navedena odlomka, obaviješteni smo da Bog ne namjerava zauvijek ne djelovati na silaznu putanju ljudske sebičnosti. U Izaiji 42:13, samo jedan stih prije gore navedenog, prorok kaže: "Kao junak izlazi JAHVE, kao ratnik žar svoj podjaruje. Uz bojni poklik i viku ratnu ide junački na svog neprijatelja."

Govoreći o Božjoj tišini, psalmist također u sljedećim stihovima jasno kaže da ovo neće biti zauvijek i da će ljudi u budućnosti znati da je samo Gospodin "jedini Višnji nada svom zemljom". Jedino sredstvo kojim takvo razumijevanje može prožeti cijelu zemlju jest pomoću Božjeg čudotvornog uplitanja u ljudske odnose i djelovanja. Mnogi možda osjećaju da je Bog odustao od svoje ljudske kreacije, čak do točke "izolacije", i jednostavno će dopustiti čovjeku da uništi sebe. Međutim, to nije Bog Biblije, a napuštanje čovječanstva nije dio njegovog plana.

BOŽJI PUTEVI

Bog je neograničen u načinima kojima ostvaruje svoj cilj - čovjekov krajnji blagoslov. Njegovo uplitanje u ljudske poslove u Noino vrijeme bilo je kroz vođeni potop. Kroz ispunjenje biblijskih proročanstva vjerujemo da je svršetak drugog svjetskog poretka vrlo blizu, nakon čega slijedi uspostava dugo obećanog mesijanskog kraljevstva na zemlji. Božje uplitanje u ukidanje sadašnjeg svjetskog poretka koristi drugačije načine od onih u vrijeme potopa. Jedan od tih, kao što je naznačeno u proročanstvima koja su upravo citirana, jest da Bog dopusti narodima, vojskama i ideologijama da se međusobno suprostave u dovoljnoj mjeri kako bi nesavršeni društveni poredak čiji su sastavni dio - ali koji neće biti dio Kristovog kraljevstva - mogao biti uništen.

Drugo je proročanstvo ono u kojem je sadašnji društveni poredak simbolički opisan kao "zemlja". Ono glasi: "Zato mene čekajte – riječ je Jahvina – do dana kad ustanem kao tužilac; jer ja sam odredio da se sakupe narodi, da se saberu kraljevstva, da na vas gnjev svoj izlijem, svu gorčinu svoje srdžbe: u vatri moje ljubomore bit će sva zemlja sažgana."—Sefanija 3:8

Ovo i druga proročanstva ukazuju da će u posljednjoj fazi "vremena tjeskobe" koju je Daniel predvidio, Bog na svoj način otkriti svoju ruku u onome što se događa, a tada će narodi prepoznati njegovo djelovanje. U ovoj završnoj fazi proročkog uništavanja simboličke zemlje ili sadašnjeg svjetskog poretka, Sveto pismo nagovješta da će se istaknuti Izraelski narod.

ULOGA IZRAELA U BOŽJEM DJELOVANJU

Ezekijelovo proročanstvo, poglavlja 38 i 39, ukazuje da će u vrijeme ispunjenja vraćeni Izraelci biti potpuno situirani u zemlji koja im je obećana. U takvim uvjetima napast će ih horde agresora sa sjevera, pod vodstvom simboličnog lika pod nazivom "Gog". Tada će, kada situacija za njegov drevni narod bude izgledala beznadna, Bog djelovati za njihovo dobro. Glede toga, u nastavku citiramo dio Ezekijelova proročanstva.

"U onaj dan kad Gog navali na zemlju Izraelovu – riječ je JAHVE Gospoda – gnjev će mi iz nosa planuti. U ljubomori svojoj i u ognju jarosti svoje odlučih: U onaj dan bit će silan potres u zemlji Izraelovoj. I trest će se poda mnom ribe morske i ptice nebeske, poljske zvijeri i gmazovi što gmižu po zemlji i svi ljudi što žive na njoj. Planine će se razvaliti, vrleti popadati i sve se zidine porušiti! I po svim svojim gorama pozvat ću na njega mač – riječ je JAHVE Gospoda – s mačem će se brat na brata dići! Sudit ću mu kugom i krvlju. I spustit ću silan pljusak, i kamenje tuče, oganj i sumpor na nj, na njegove čete i na mnogi narod koji bude s njime. I uzveličat ću se, posvetiti i objaviti pred svim narodima, i znat će da sam ja JAHVE."—Ezekijel 38:18-23

Kao što to proročanstvo otkriva, kada se dogodi grozan događaj koji se opisuje, svi narodi će uvidjeti da je ovaj poraz izraelovih neprijatelja bio dovršen od Boga. Tada će znati da je nebeski Gospodin djelovao za spas svog naroda. Proročanstvo govori o "silnom pljusu i velikim tučama, ognju i sumporu", koje će Bog upotrijebiti za poraz neprijatelja Izraela. Ovi izrazi mogu biti simbolični za sve one sile koje Gospodin može koristiti u to vrijeme. Pojednostosti proročanstva rijetko se shvaćaju dok se ne ispune. Međutim, sada je važno

shvatiti da će se Bog u točno određeno vrijeme umiješati u ljudske odnose, a kada to učini, svi će narodi shvatiti značenje onoga što se dogodilo.

USPOSTAVLJENO KRALJEVSTVO

Poraz Izraelovih neprijatelja rezultirat će uspostavom uprave mesijanskog kraljevstva diljem zemlje. Ovo će biti završni udarac vremenu tjeskobe. Isus je to označio kao razdoblje "velike nevolje", toliko veliko da, osim ako se ne bi "skratili dani oni, nitko se ne bi spasio". Međutim, Isus nas je uvjerio da će ovaj kaos i nevolje biti okončani "poradi izabranih." (Matej 24:21, 22) Misao u izvornom grčkom je da će ta nevolja biti zaustavljena "kroz izabrane" - to jest kroz Isusa i one koji će biti povezani s njim u duhovnoj fazi kraljevstva i koji će "s njime kraljevati tisuću godina ."—Otkrivenje 20: 6

Prorok Izaija pruža čudesan opis uspostave mesijanskog kraljevstva. U ovom proročanstvu vladavina kraljevstva simbolizirna je kao planina iznad svih ostalih, i različitih planina i brežuljaka zemlje koje joj je podređena. Proročanstvo glasi: "Dogodit će se na kraju danâ: Gora doma JAHVINA bit će postavljena vrh svih gora, uzvišena iznad svih bregova. K njoj će se stjecati svi narodi, nagnut će mnoga plemena i reći: Hajde, uzidimo na goru JAHVINU, pođimo u dom Boga Jakovljeva! On će nas naučiti svojim putovima, hodit ćemo stazama njegovim. Jer će iz Siona zakon doći, iz Jeruzalema riječ JAHVINA. On će biti sudac narodima, mnogim će sudit' plemenima, koji će mačeve prekovati u plugove, a koplja u srpove. Neće više narod dizat' mača protiv naroda nit' se više učit' ratovanju." —Izaija 2: 2-4; Mihej 4:1-3

Gospodinova "planina", ili kraljevstvo, bit će vladajuća kuća, sastavljena od Božjih sinova. To uključuje Isusa i one koji su patili i umrli s njim kako bi mogli živjeti i vladati s njim. (2. Timoteju 2: 11, 12) Ova vladajuća kuća sinova nadgledat će i vladati svim ljudskim poslovima, kako je označeno njegovim utvrđivanjem na "vrhu planina" i "uzvišenjem iznad brda". Božanskim uplitanjem ova nova vlada bit će čvrsto utemeljena da vlada narodima svijeta a oni će dobrovoljno "stjecati k njoj".

Do tog vremena, svi će narodi shvatiti ispraznost vlastitih napora da se uspostavi mir i sigurnost. Oni će znati da svijet ne može neograničeno trajati pod stalnim prijetnjama rata, revolucije i oružja za masovno uništenje. Naučit će da je nelagodan mir, izazvan djelovanjem čovjeka i njegovog naoružanja, zapravo bezvrijedan mir. Bit će im "drago i veselit će se" da ova nova vlada, Kristovog kraljevstva, ima vlast nad njima. To će biti ono što su nesvjesno čekali tisuće godina.—Izaija 25: 9

Navedeno proročanstvo iz Izaije 2:2-4 navodi da će ljudi željeti da ih podučava "Bog Jakovljevi" i da uče o njegovim putevima. To je zato što će znati da su njihovi vlastiti planovi i putevi propali. Vidjevši velike rezultate Božjeg djelovanja, htjet će naučiti njegove zapovijedi i hodati njegovim putevima. Putevi Gospodina bit će jasni i dostupni svima. Njegov će zakon doći "iz Siona," a njegova riječ "iz Jeruzalema".—vs. 3

“MAČEVE U PLUGOVE”

Kada ljudi prepoznaju autoritet mesijanskog kraljevstva nad njima i zatraže hodati njegovim putevima, oni će "prekovati svoje mačeve u plugove, a

koplja u srpove". Više neće "učiti ratovanju" (vs. 4) To znači da će božansko uplitanje na Zemlji rezultirati završetkom rata i pripreme za rat, a što će biti simbolizirano preoblikovanjem mačeva i kopalja u poljoprivredne alate.

Kako je ironično da su ovaj simbolizam Izaijina proročanstva ljudi i vođe svih naroda gledali gotovo šezdeset godina. Godine 1959. Sovjetski savez donirao je Ujedinjenim narodima brončani kip koji je postavljen u park, a kojeg je izradio poznati umjetnik i kipar iz Ukrajine. Skulptura se zove "Prekujmo mačeve u plugove". Ona prikazuje lik čovjeka koji čekićem prekiva mač u oblik oštrice pluga, predstavljajući želju za okončanjem svih ratova i pretvaranjem oružja smrti i uništenja u miroljubive i produktivne alate za dobrobit čovječanstva.

Radujemo se vremenu, toliko bliskom, kada će se Bog, putem svog Sina, Isusa Krista i njegovih vjernih sljedbenika uplesti u ljudske odnose "jednom zauvijek", kako bi stvorio "kraljevstvo koje će biti neuzdrmljivo". Zato, "iskazujemo zahvalnost iz koje služimo Bogu kako je njemu milo, s predanjem i strahopoštovanjem." (Hebrejima 12:26-28, *Rotherham Emphasized Bible*) Božja intervencija donijet će vječno rješenje osnovnog ljudskog problema sebičnosti, jer će ljudi biti preporođeni i u svojim srcima, i oduševit će se putevima Gospodina, putevima ljubavi.

Debora i Barak

Ključni redak: „Idem s tobom, reče mu ona, ali na putu kojim ćeš poći slava neće tebi pripasti jer će JAHVE ženi predati u ruke Siseru. Tada Debora ustane i pođe s Barakom u Kedeš.“

Suci 4:9

Izabrani tekst: Suci 4:1-24

NAKON UŽIVANJA u osamdesetogodišnjem razdoblju mira i blagoslova zahvaljujući Ehudovom trudu, Izrael je posrnuo i ponovo se okrenuo idolopoklonstvu. Progon od strane Kanaanaca vođenih kraljem Jabinom i njegovim kapetanom Siserom sustigao je Izrael zbog njihove nevjere. Međutim, u Božjoj providnosti, pobožna žena je uzdignuta na mjesto vođe. Bila je to Debora, proročica i sutknija Izraela.

Od Debore su se tražili savjeti dok je “živjela pod palmom ... u Efrajimovoj gori i k njoj su dolazili Izraelci da presuđuje u njihovim sporovima.” (Suci 4: 5) Bila je žena iznimne mudrosti, čestitosti i hrabrosti. Zabrinuta jednim stanjem Izraelaca zlostavljanih od Kanaanaca, Debora je savjetovala ratnika Baraka. "Evo što ti JAHVE, Bog Izraelov, zapovijeda: Idi, kreni na goru Tabor i uzmi sa sobom deset tisuća ljudi između Naftalijevih i Zebulunovih sinova. Ja ću k tebi ... privući Siseru, vojskovođu Jabinove vojske, s njegovim bojnim kolima i svim ratnicima te ću ga predati u tvoje ruke. "—vss. 6, 7

Barak je već ranije čuo ovu poruku, ali nije uspio ništa učiniti. Sada, na Deborin poticaj, bilo je vrijeme da djeluje. Barak je još uvijek oklijevao, iako bi Gospodinova riječ trebala biti dovoljna da potakne njegovu vjeru i ohrabri njegovo vodstvo. Rekao je Debori: "Ako ti pođeš sa mnom, ići ću; ako li ne pođeš sa mnom, ne idem." (vs. 8) Barakovo oklijevanje pokazalo je slabost njegove vjere. Kao posljedicu toga, u izazovu s kojim se suočavao, pretrpio je gubitak pune slave pobjede, i blagoslov i čast koju mu je Bog želio darovati. Debora je, kao što je navedeno u našem ključnom stihu, rekla da će ići s Barakom, ali da dobivena pobjeda i čast neće biti potpuno njegova.

Bitka protiv Sisere, njegove vojske i devet stotina bojnih kola bila je potpuno dobivena. Bog ih je dao u ruke Baraka baš kao što je obećao. Sisera je napustio svoju kočiju i pokušao pobjeći pješice. Gospodin je uređio da ga čeka još jedna hrabra žena iz Izraela. Jaela, Heberova žena, pozvala je Siseru, sada bjegunca, da se skloni u njezin šator. Dala mu je da pije mlijeko, donijela pokrivač i pokrila ga.—vss. 13-19

Umoran od bitke, Sisera je pao u dubok san. Jael odlučno zgrabi klin od šatora u jednu i čekić u drugu ruku. Ode u šator gdje je Izraelski neprijatelj i tlačitelj spavao, i zabije klin kroz njegovu sljepoočicu u zemlju. (vss. 21, 22) Izraelska je pobjeda bila dovršena, a kako je Debora prorokla, Sisera je predan u "ruke ženi".

Debora i Barak uče nas velike lekcije iz dvije različite perspektive. Kada nam Bog zapovijeda, trebamo biti brzi u pokornosti. Debora je bila vjerna i čvrsto odlučna izvršiti Božju volju. Dobila je veliki blagoslov, kao primjer vjere u Božju riječ. Barakovo

iskustvo nas uči da nam Bog može dati pobjedu, čak i kad smo slabi u vjeri.

Pouka dva

Poziv Gideonu

Ključni redak: „I ukaza mu se anđeo JAHVIN i reče mu:

JAHVE s tobom, hrabri junače!“

Suci 6:12

Izabrani tekst:

Suci 6:11-24

NAŠI KLJUČNI STIH
upoznaje nas s Gideonom, "hrabrim junakom". Izraelci su imali silnu potrebu za velikim vođom da ih izbavi. Ponovno su pali u stanje nevjernosti prema Bogu.

Idolopoklonstvo se otvoreno i divlje prakticiralo. Razbojničke bande Midjanaca pljačkale su njihovu stoku i žito, ostavljajući Izraelce u očajničkom stanju. Takva nesreća bila je predviđena. Gospodin je uvjerio Izraelce da će, ako prihvate njegove zapovijedi, biti blagoslovljeni. Njihova nevjernost rezultirala je prokletstvima. (5. Mojsijeva 28) Ta prokletstva su uključivala ugnjetavanje od njihovih neprijatelja. Sada, duboko osiromašen, Izrael je zazvao Gospodina za oslobođenje od Midjanaca. —Suci 6: 6

Božji anđeo pozdravio je Gideona, uvjeravajući ga da je Gospodin s njim. Gideonov odgovor, međutim, odražava nešto drugačije mišljenje: "Oh, gospodaru, ako je JAHVE s nama, zašto nas sve ovo snađe? Gdje su sva ona čudesa njegova o kojima nam pripovijedahu oci naši govoreći: Nije li nas JAHVE iz Egipta izveo? A sada nas

je JAHVE ostavio, predao nas u ruke Midjancima."—vs. 13

Gideon nije dobio opomenu zbog svoje kolebljive vjere, nego poticaj. "JAHVE se tad okrenu prema njemu i reče mu: Idi s tom snagom u sebi i izbavit ćeš Izraela iz ruke Midjanaca. Ne šaljem li te ja?" (vs. 14) Kao kršćani često nailazimo na Božji način suočavanja s nama koji je pun ljubavi. Iako možemo očekivati opomenu u trenucima sumnje ili slabosti, ljubav našeg Nebeskog Oca dosljedno daje ohrabrenje.

Gospodinove riječi, "Idi s tom snagom u sebi", mogu se shvatiti kao da se odnose na Gideonovu snagu kao moćnog i hrabrog ratnika. Međutim, vjerojatnije je da označava poruku ohrabrenja u nadu za izbavljenje Izraela. Gideon je trebao preuzeti snagu iz Božjeg obećanja blagoslova i pobjede nad Midjancima. Unatoč tome, uslijedila je još jedan prepreka Gideonovoj punoj vjeri u Božji poziv. Izrazio je tu zabrinutost: "Ali, gospodaru, odgovori mu Gideon, kako ću izbaviti Izraela? Moj je rod najmanji u Manašeovu plemenu, a ja sam posljednji u kući svoga oca."—vs. 15

Ponekad imamo slične osjećaje, s nedoumicom o našoj sposobnosti da činimo Gospodinovo djelo. Sveto pismo nam daje snagu da se suprotstavimo takvim sumnjama. "Ta gledajte, braćo, sebe, pozvane: nema mnogo mudrih po tijelu, nema mnogo snažnih, nema mnogo plemenitih. Nego lude svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe svijeta izabra Bog da posrami jake; i neplemenite svijeta i prezrene izabra Bog, i ono što nije, da uništi ono što jest... da bude kako je pisano: *Tko se hvali, u Gospodu neka se hvali.*"—1.Korinćanima 1: 26-28, 31

Gideon je pripremio obrok Božjem glasniku, vjerujući da će možda, ako anđeo bude jeo, primiti dokaz da to nije umišljena vizija. Obrok se nije samo konzumirao, već je bio u potpunosti progutan vatrom. (Suci 6: 19-22) Taj dokaz je bio nepobitan. Gideon je sada shvatio stvarnost trenutka, da je Božji anđeo uistinu s njim razgovarao. Doista je bio pozvan služiti Gospodinu. Na isti način, i Božjom milošću, budimo osnaženi u prihvaćanju duboke stvarnosti našeg poziva u njegovu službu.

Pouka tri

Jiftah se odaziva Božjem pozivu

Ključni redak: „Jiftah upita gileadske starješine: Ako me odvedete natrag da ratujem protiv Amonaca te ako ih JAHVE meni preda, hoću li biti vaš poglavar?“ Suci 11:9

Izabrani tekst: Suci 11:4-33

Božji darovi i pozivi su izvor prekrasnih lekcija. Naš ključni stih nalazi Gileadove starješine kako mole Jiftaha da se vrati kao njihov zapovjednik. Prije toga, njegova su se braća od njega otuđila. "Gileadanin Jiftah bijaše hrabar ratnik. Rodila ga bludnica, a otac mu bijaše Gilead. Ali je Gileadu i njegova žena rodila sinove, pa kada su sinovi te žene odrasli, otjeraše Jiftaha govoreći mu:

Nećeš dobiti baštine od našeg oca jer si sin strane žene” (Suci 11: 1, 2) Umjesto da izazove gorke osjećaje ili umanji Jiftahov lik, ovo iskustvo bi moglo istaknuti njegovu uzvišenost.

Gileadani su bili progonjeni od strane Amonaca, kojima se nisu više imali čime oduprijeti. Njihova jedina nada bila je potražiti svog otuđenog brata Jiftaha, jer je bio vješt ratnik. "Hodi, rekoše mu, budi nam vojvoda da ratujemo protiv Amonaca." (vs. 6). Njegov odgovor je pokazao nedoumicu. "Jiftah odgovori gileadskim starješinama: Niste li me vi mrzili i otjerali iz kuće moga oca? Zašto sada dolazite k meni kada ste u nevolji?" (vs. 7) Nije ih bijesno ni ljutito napao, ali su mu riječi bile željne istine. Iz ovog primjera možemo iščitati veliku pouku.

Ne smijemo gajiti zle osjećaje prema onima koji su nas ponižavali, nego budimo spremni oprostiti i pomoći. Isus nam govori: "A ja vam kažem: Ljubite neprijatelje, molite za one koji vas progone da budete sinovi svoga Oca koji je na nebesima, ... Jer ako ljubite one koji vas ljube, kakva li vam plaća?"—Matej 5: 44-46

Da je Jiftah bio od uvredljivog karaktera, njegova braća sigurno ne bi tražila od njega da bude njihov vođa. Vjerojatnoo je bio dobre naravi i gorljive vjere. Pisano je za njega u galeriji vjernika: "I što još da kažem? Ta ponestat će mi vremena, počnem li raspredati o Gideonu, Baraku, Samsonu, Jiftahu, ... koji su po vjeri osvojili kraljevstva, odjelotvorili pravednost, zadobili obećano, ... oporavili se od slabosti, ojačali u boju, odbili navale tuđinaca."—Hebrejima 11: 32-34

Jiftahov karakter nadalje se otkriva njegovim mudrim pokušajem na diplomatskom rješenju sukoba s Amonom. Pozvao je kralja da bude razuman, govoreći: "Što ima između tebe i mene da si došao ratovati protiv moje zemlje?" (Suci 11: 12) Jiftah zatim pripovijeda povijest Izraelskog prelaska u Obećanu zemlju, kojeg je odredio Bog. (vss. 14-23) Konačno, Jiftah je rekao kralju da pusti Kemošu, bogu Amonaca, da im da zemlju koju je želio da imaju, a Gospodin će dati Izraelcima zemlju koju je želio da posjeduju. Međutim, bilo bi pogrešno ići u rat s Izraelom. (vss. 24, 27) Amonski kralj nije poslušao Jiftahove riječi, uslijedio je rat i Bog je dao pobjedu Jiftahu, koji je nekoć bio ponižen. (vss. 28-33) Čvrsto stojeći u vjeri, čak i kada smo poniženi, možemo odnijeti pobjedu.

Poziv Samsonu

Ključni redak: „Jer, zatrudnjet ćeš, evo, i rodit ćeš sina. I neka mu britva ne prijeđe po glavi, jer će od majčine utrobe dijete biti Bogu posvećeno – bit će nazirej Božji i on će početi izbavljati Izraela iz ruke Filistejaca.“

Suci 13:5

Izabrani tekstovi:

Suci 13:1-25

ZA BILO KOJI par bez djece, vijest da će dobiti sina bila bi razlog velike radosti. Zamislite dodatno uzbuđenje da čujete da će sin biti izbavitelj vašeg naroda. Takva je radost izražena u našem ključnom stihu, da će sin Manoaha i njegove žene odrasti kako bi izbavio Izraela od tlačenja Filistejaca. Tako je Božji poziv

odredio Samsonovu sudbinu prije nego što je začeo.

Često ponavljanje grešaka Izraelaca dovelo je do još jednog razdoblja ugnjetavanja. "Izraelci su opet okrenuli da čine ono što JAHVI nije po volji i JAHVE ih predade u ruke Filistejcima za četrdeset godina." (Suci 13: 1) Stoga se javila potreba za pravednim sucem u Izraelu, da ga izbavi.

Božji anđeo posjetio je Manoahovu ženu, i nakon što joj je rekao da će uskoro dobiti sina, uputio ju je u pravilnu prenatalnu skrb. "Ali se odsad pazi: da ne piješ ni vina ni žestoka pića i da ne jedeš ništa nečisto. Jer, zatrudnjet ćeš, evo, i rodit ćeš sina." (vss 3-5). Naš ključni stih nastavlja se s anđelom koji kaže da će njezin sin biti nazirej, posebno posvećen Bogu od rođenja.

Vijest da više neće biti neplodna bila je uzbudljiva i ona je potrčala da javi Manoahu. Kad je to čuo, zazvao je Gospodina, tražeći da se i on susretne s glasnikom. Manoahova molitva uskoro je uslišena. Anđeo se vratio i potvrdio sve što je njegova supruga obznanila. U početku, međutim, Manoah nije shvatio da govori s Božjim glasnikom. Zamolio ga je da ostane dok pripremi žrtvu radi obilježavanja radosnog događaja.—vss. 6-19

Kad je žrtva bila prinešena, plamen se uzdigao u nebo. Manoah i njegova žena zadrhtaše kad su vidjeli da je i njihov posjetitelj otišao u plamen i podigao se u nebo. Shvativši da su doista vidjeli anđela poslanog izravno od Boga, Manoah je pretpostavljao da će zbog toga umrijeti. "Da nas je htio usmrtiti, odgovori mu žena, ne bi iz naše ruke primio paljenice ni prinosa i ne bi nam dao da sve to vidimo niti da takvo što čujemo."—vss. 22, 23

Nazirejski zavjet opisan je u 4. Mojsijevoj 6:1-21. To je značilo odvajanje od Božjeg djelovanja, da traje točno određeno vrijeme. Samson je bio pozvan da bude nazirej za života—od prije rođenja do smrti. Iako je za života bio odvojen od Božjeg djela oslobođenja Izraela, Samson je imao prepoznatljive greške, kako je detaljno opisano u Sucima, poglavlja 14-16. Međutim, nedostaci u Samsonovu karakteru bili su nadoknađeni njegovom snažnom vjerom. Unatoč ljudskim slabostima, Bog ga je koristio u božanskoj službi. Zahvalni smo što Biblija daje tako iskren prikaz Samsona. Po njemu smo sigurni da nam, unatoč našim nedostacima, Božja milost omogućuje život življenja odvojeno od njega—jer ovdje smo pozvani. Slažemo se s Pavlom, koji zahvaljuje Bogu

što, iako je služio zakonu grijeha tijelom: "Ja ... umom služim zakonu Božjemu."—Rimljanima 7: 25

Obećanja

“Zato se svim silama trudite primijeniti u životu te obećane blagodati. Neka vaša vjera urodi poštenjem, a poštenje znanjem.

Znanje će uroditi suzdržljivošću, suzdržljivost postojanošću, a postojanost pobožnošću.

Pobožnost će donijeti ljubav prema drugim vjernicima pa ćete tako naposljetku uzrasti do Božje ljubavi.

Imate li te vrline i napredujete li u njima, bit ćete marljivi i plodonosni u spoznaji našega Gospodina Isusa Krista.

Ali tko nema tih vrlina, slijep je, kratkovidan: zaboravio je da ga je Bog očistio od prijašnjih grijeha.

Zato se, draga braćo, svojski trudite dokazati da zaista pripadate onima koje je Bog pozvao i izabrao. Budete li tako činili, nikada nećete posrnuti.

I Bog će vam širom otvoriti vrata neba da uđete u vječno kraljevstvo našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.”

2 Petrova 1:5-11